

A Győri Ítéltábla a dr. Fónagy Sándor ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Slezák Tamás ügyvéd által képviselt **I.r. és II.r. alperesek** ellen tartozás megfizetése iránti perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2010. december 8. napján kelt 20.P.20.791/2008/46. számú ítélete ellen az alperesek részéről 47. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelesek az alperesek megfizetni a felperesnek 15 napon belül 254.000,- (Kettőszázötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A másodfokú perköltség vonatkozásában a II.r. alperes vagyonára végrehajtás csak akkor vezethető, hogyha az I.r. alperes vagyonára vezetett végrehajtás eredménytelen.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I.r. alperesi betéti társaságot 1995. szeptember 20-án aláírt társasági szerződéssel a felperes és a II.r. alperes alapították 600.000,- Ft jegyzett tőkével, ebből a II.r. alperesi beltag vagyoni betétje 125.000,- Ft készpénz, a felperesi kültag vagyoni betétje 475.000,- Ft, amely 125.000,- Ft készpénzből és 350.000,- Ft apportból áll. A cégbíróság az I.r. alperest Cg.... cégjegyzékszám alatt tarja nyilván. A felperes a tagsági viszonyát 2006. május 2-án három hónapos felmondási idővel rendes felmondással felmondta. A II.r. alperes - az I.r. alperes törvényes képviselőjeként - a 2006. május 15-én kelt levelével a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. Tv. (továbbiakban régi Gt.) 93.§ (2) bekezdésére utalva a felmondási időt három hónappal meghosszabbította arra hivatkozva, hogy a felmondás alkalmatlan időre esett. A felperes a felmondási idő meghosszabbítását nem fogadta el, míg a II.r. alperes az erre vonatkozó nyilatkozatát fenntartotta. A felperes az I.r. alperes könyvelését végző cég által rendelkezésre bocsátott 2006. március 31-i negyedéves főkönyvi kivonatból a "A" Bt-vel elkészíttette az I.r. alperes felosztható vagyonára vonatkozó számításokat, amely szerint a felperest 15.176.708,- Ft vagyonrész illeti meg. Az I.r. alperesnél 2006. november 20-án tagok gyűlésére került sor, amin a II.r. alperes megállapította, hogy a felmondási idő három hónappal történő meghosszabbítására tekintettel a felperes tagsági jogviszonya 2006. november 2. napjával megszűnt. Megállapította továbbá, hogy az I.r. alperes könyvelője elkészíttette az elszámolással kapcsolatos mérleget, amit a II.r. alperes a felperesnek 2006. november 10-én kézbesített. A felperes 2007. augusztus 17-én felszólította az alpereseket,

hogy vele számoljanak el, és e címen fizessenek meg neki 15.176.708,- Ft-ot. Az I.r. alperes a felperessel - többszöri felhívása ellenére - nem számolt el.

A felperes módosított keresetében 8.273.708 Ft, és ennek 2006. november 3-tól számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az I.r. alperest a régi Gt. 93.§ (1) és 95.§ (1) bekezdése alapján. Arra hivatkozott, hogy a tagsági jogviszonya megszűnésére tekintettel annak megszűnése időpontjában fennálló állapot szerint vele el kell számolnia az I.r. alperesnek. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság által kirendelt igazságügyi könyvszakértő szakvéleménye szerint az I.r. alperesi társaság vagyonának forgalmi értéke 2006. október 31-én 10.451.000,- Ft, amiből őt a vagyoni betétje arányában annak 79.166667%-a, azaz 8.273.708 Ft illeti meg. Kérte a II.r. alperes kötelezését arra, hogy az I.r. alperessel szembeni követelésének a behajthatatlansága esetén tűrje a követelésnek a saját vagyonából történő kielégítését.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I.r. alperes a felperessel szembeni elszámolási kötelezettségét nem, de a követelés összezszerűségét vitatta. Hivatkoztak arra, hogy az I.r. alperes vagyoni viszonyai a felperes követelésének pénzbeli megfizetését nem teszik lehetővé, így csak a vagyontárgyak természetbeni megosztására, vagy azok értékesítésével történő elszámolásra van lehetőség. Utaltak arra, hogy az I.r. alperesnek jelentős követelései állnak fenn „a felperes érdekkörébe tartozó” gazdasági társaságokkal szemben, amik az I.r. alperes mérlegében a vagyonaként szerepelnek, de e követelések behajtása kétséges, így vagyonát lényegében csupán az árukészlete jelenti. A beszerzett könyvszakértői véleményt vitatták, mert az nem vette figyelembe, hogy az I.r. alperesnek 7.415.825,- Ft követelése áll fenn a "B" Kft-vel szemben, ami behajthatatlan, mert e kötelezett korábban felszámolás alatt állt, és az I.r. alperes az egy éves jogvesztő határidőn belül erre az összegre hitelezői igénybejelentést nem tett.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott 2010. december 8. napján kelt 20.P.20.791/2008/46. számú ítéletével kötelezte az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.273.708 Ft-ot, és ennek 2007. február 3-tól a kifizetésig járó a Ptk. 301.§ (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatát, és 1.053.716 Ft perköltséget. A II.r. alperest annak a tűrésére kötelezte, hogy amennyiben a felperes követelése az I.r. alperestől behajthatatlan, úgy az a II.r. alperes vagyonából kerüljön kielégítésre. Határozatának indokolása szerint a felperesi felmondás közlésekor hatályban volt régi Gt. 93.§ (1-2) bekezdése alapján a felperes a tagsági jogviszonyát jogszerűen mondta fel, aminek a határidejét a II.r. alperes jogszerűen hosszabbította meg, ezért a felperes tagsági jogviszonya 2006. november 2-án szűnt meg. Az alperesek az elszámolási kötelezettségüket nem vitatták, a felek között vita csak az I.r. alperes vagyonának forgalmi értéke tekintetében volt. Az elsőfokú bíróság az I.r. alperes vagyonának forgalmi értékét az eljárása során beszerzett könyvszakértői és ingóforgalmi szakértői vélemények alapján határozta meg. Megállapította, hogy az I.r. alperesnek a "B" Kft-vel szembeni követelése jogvesztett igényként nem érvényesíthető, ezért vagyoni értéket nem képvisel. Emiatt az I.r. alperes vagyonának forgalmi értékének a meghatározásakor ezt a követelést nem lehet figyelembe venni, ezért a kiegészített könyvszakértői vélemény alapján megállapította, hogy az I.r. alperes követeléséinek összege 2006. november 2-án 5.524.000,- Ft volt. Az I.r. alperesi árukészlet

forgalmi értékét a könyvszakértő a kirendelt ingószakértő szakvéleménye alapján fogadta el, de az utóbbi alapja a II.r. alperes által megjelölt ingók felmérése volt. A II.r. alperes ugyanakkor nem igazolta, hogy az I.r. alperesnek a könyvekben szereplő készleteit mutatta meg a szakértőnek. Ezért az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az ingószakértői vélemény az ítékezés alapjául nem szolgálhat, mert nem állapítható meg, hogy az I.r. alperes készletei kerültek értékelésre. Az elsőfokú bíróság tájékoztatta az alpereseket arról, hogy nekik kell igazolniuk, hogy az ingóforgalmi szakértőnek az I.r. alperes könyveiben szereplő ingóságokat (készleteket) mutatták be, amely bizonyítási kötelezettségüknek az alperesek nem tettek eleget, ezért a készletek forgalmi értékének a bizonyítatlanságát a terhükre értékelte. Az alperesek e körben elkésztett előterjesztett bizonyítási indítványát figyelmen kívül hagyva rámutatott, hogy az általuk becsatolt leltár még határidőben történt előterjesztése esetében sem volna alkalmas a szakvélemény kellő pontosítására, mert abból az I.r. alperes vagyontárgyai konkrétan, típus és fajta szerint nem azonosíthatóak. Ezért a készletek forgalmi értékének meghatározása hiányában az elsőfokú bíróság az I.r. alperes vagyonának a forgalmi értékének a meghatározásakor az árukészlet könyv szerinti, a kirendelt könyvszakértő által meghatározott - 2006. november 2. napján fennálló - 11.077.000,- Ft összegű értékét vette figyelembe. A fentiek alapján azt állapította meg, hogy az **I.r. alperes vagyonának az értéke 2006. november 2. napján 11.420.000,- Ft volt.** (5.524.000,- Ft követelés + 11.077.000,- Ft árukészlet + 11.000 Ft üzemi gép értéke + 34.000 Ft készpénz = 16.464.000 Ft - 5.226.000 Ft kötelezettség = 11.420.000,- Ft.) Figyelemmel a felperes vagyoni betétjének a 79.166667%-os arányára, a felperest az I.r. alperes vagyonából 9.040.830,- Ft illetné meg, de a Pp. 215.§-a alapján, mivel a felperes keresete csak 8.273.708 Ft tőke megfizetésére irányult, ennek és a késedelmi kamatoknak a megfizetésére kötelezte az I.r. alperest. Az alperesek azon védekezése kapcsán, ami a természetbeni elszámolást célozta, rámutatott, hogy arra a régi Gt. 95.§ (2) alapján csak a tag és a társaság megállapodása alapján lett volna lehetőség, de mivel ilyen tartalmú megállapodás tényét az alperesek még csak nem is állították, így a felperest illető követelést pénzben kell kifizetni. A kamatfizetés kezdő időpontját pedig úgy állapította meg, hogy a felperes tagsági jogviszonya 2006. november 2-án szűnt meg, így az elszámolás alapján fizetendő pénzeszköz a régi Gt. 95.§ (2) bekezdése alapján 2007. február 2-án vált esedékessé. A II.r. alperest, mint az I.r. alperes beltagját a régi Gt. 101.§ (1) bekezdése alapján, a mögöttes felelőssége alapján kötelezte.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperesek terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatásával a marasztalási összeg csökkentését kérték 2.402.708,- forintra és ennek az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira, míg ezt meghaladóan a kereset elutasítását. Érvelésük szerint a kiegészített könyvszakértői vélemény az I.r. alperes vagyonának a 2006. november 2. napján fennálló értékét 3.035.000,- Ft-ban határozta meg, és a felperes vagyoni betétjének arányára figyelemmel öt csak 2.402.708,- Ft illeti. Az elsőfokú bíróság az ingószakértői véleményt alap nélkül mellőzve tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az I.r. alperes árukészletét könyvszerinti értéken kell elszámolni. A könyv szerinti értékét nyilván nem lehet azonos a készletek forgalmi értékével. Az ingószakértő pedig azokat a vagyontárgyakat értékelte fel, melyek az I.r. alperes tulajdonában és birtokában voltak. Utóbb a fellebbezése kiegészítéséhez csatolt 21 db számlát és ezekhez tartozó szállítóleveleket, annak a bizonyítására, hogy az I.r. alperes

készleteként feltüntetett, és a leltárívén is szereplő vagyontárgyakat e számlák szerint vásárolta meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezett részének a helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság könyvszakértőt rendelt ki, az I.r. alperes vagyonának a felperes tagsági jogviszonyának megszűnésekor fennálló értékének a megállapítására. A könyvszakértő ennek megfelelően értékelte az I.r. alperes ingó vagyonának (készletének) a forgalmi értékét és a fennálló követeléseinek az értékét is. Az elsőfokú bíróság az előbbi értékét helyesen könyvszerinti értékben, és nem az ingószakértő szakvéleménye alapján megállapított (alacsonyabb) forgalmi értékben vette figyelembe, és ennek megfelelő indokát adta. Arra helyesen hivatkoznak ugyan az alperesek, hogy a könyv szerinti érték és a piaci érték különbözik, de az alperesek érdekkörébe esik annak bizonyítása, hogy a bemutatott készletek ténylegesen az I.r. alperes által beszerzett eszközök. Ennek hiányában csak a készleteknek a könyv szerinti értékéből lehet kiindulni. Az alperesek az állított készlet anyagbeszerzési számláit sem csatolták be többszöri felhívás ellenére. Az alperesek az eljárás során nem tették vitássá az "A" Bt. által 2006. május 25-én készített, az I.r. alperes felosztható vagyonára vonatkozó számításokat, ami az I.r. alperes könyvelője által rendelkezésre bocsátott 2006. március 31-i negyedéves főkönyvi kivonaton alapult. Ezt összevetve az I.r. alperes által - a szakvéleményben részletezett - 2006. október 31-i fordulónappal készített főkönyvi kivonattal megállapítható, hogy 2006. március 31-én az I.r. alperes pénztáregyenlege 8.196.336,- Ft volt, míg a tárgyi eszközök értéke csak 293.509,- Ft. Ehhez képest 2006. október 31-én az I.r. alperes pénztáregyenlege már csak 4.000,- Ft, míg a készletállomány értéke már 11.077.000,- Ft volt. Megállapítható tehát, hogy az I.r. alperes ezen időszak alatt az összes pénzeszközét eszközvásárlásba fektette, ami gazdaságilag indokolatlan döntés volt. Ennek a pénzeszköznek az elköltését az I.r. alperes hitelt érdemlően nem tudta igazolni, de amennyiben ezt ténylegesen - megfontolt gazdasági döntést hozva - eszközvásárlásra fordította, úgy érthetetlen, hogy a 2006. májusi beszerzés óta ezeket az eszközöket miért nem tudta értékesíteni. Az alperesek a fellebbezési eljárásban pedig a Pp.235.§ (1) bekezdése alapján új tény, vagy bizonyítékot már nem adhatnak elő.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /3/ bekezdése értelmében fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülbírálvá megállapította, hogy az alperesek fellebbezése nem alapos.

A megyei bíróság a perben szükséges és elégséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta, az ott beszerzett bizonyítékokat a Pp.206.§-ának megfelelően, helyesen, okszerűen, összességükben értékelve helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetéseivel, az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásában foglaltakkal is az ítélet tábla teljes egészében egyetértett, azokat megismételni nem kívánja, azokra csupán hivatkozik. (Pp.254.§ (3) bekezdés)

Az ítélet tábla a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli, hogy az alperesek fellebbezésében foglalt hivatkozások egy része - eljárási okból - az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adnak alapot.

Az alperesek fellebbezéséhez utóbb csatolt számlák és szállítólevelek olyan új tényállításnak, illetőleg bizonyítékoknak minősülnek, amelyeket a másodfokú bíróság a döntésének meghozatala során már nem vehetett figyelembe. A Pp. 235.§ (1) bekezdése szerint ugyanis a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha az új tény vagy új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna, illetve ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának az alátámasztására irányul. Ez utóbbi esetben viszont a másodfokú bíróság a felülbírálat során az új tény, bizonyítékot csak akkor veheti figyelembe, ha előterjesztése az elsőfokú eljárásban nem a fél mulasztása folytán maradt el. A Pp. 141.§ (2) bekezdéséből kitűnően ugyanis a fél köteles tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - az ügy állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. Ha a tényállítások, nyilatkozatok előadásával és a bizonyítékok előterjesztésével e kötelezettsége ellenére alapos ok nélkül késlekedik, a bíróságnak a Pp.141.§ (6) bekezdése szerint a fél előadásának bevárása nélkül kell határoznia. Azokat a tényállításait tehát, amelyeket az elsőfokú eljárásban meg sem kísérelt előadni, a fél a másodfokú eljárásban nem hozhatja fel (BH.2003/204).

Az alperesek - csak a fellebbezésében előadott - tényállításaikat, és azt alátámasztó bizonyítékaikat már az elsőfokú eljárás során is előterjeszthették volna, azt alapos ok nélkül mulasztották el, az elsőfokú bíróság kifejezett felhívása ellenére. Azt ugyanis, hogy az I.r. alperes a készleteit mikor, kitől és milyen értékben vásárolta meg, az alpereseknek nyilvánvalóan tudnia kellett már az elsőfokú eljárás során is. Ezért az ítélet tábla az alpereseknek a fellebbezésében előadott új tényállításait, és ezt erre vonatkozó okirati bizonyítékait, az elsőfokú ítélet felülbírálata során a Pp. 235.§ (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem vehette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes tagsági jogviszonya 2006. november 2. napján szűnt meg. A jelen eljárásra alkalmazandó régi Gt.95.§-a szerint pedig a felperessel az I.r. alperes az ebben az időpontban fennállott állapot szerint köteles elszámolni. A tagsági viszony megszűnésekor pedig a kilépő tagot nem csak a tagsági viszonya alatt keletkezett vagyoni szaporulat, illetve az általa rendelkezésre bocsátott vagyoni betét illeti meg, hanem az elszámolást a társaság teljes vagyonára le kell folytatni, és a vagyoni betét mértéke a társaság „tisztá vagyonából" a kilépő tagot megillető arányos rész kiszámításakor veendő figyelembe. Az elszámolás alapjának tekintendő teljes társasági vagyon meghatározásakor pedig az irányadó bíró gyakorlat szerint a könyv szerinti érték helyett főszabályként valóban a társaság meglévő vagyonának forgalmi értékét kell irányadónak tekinteni.

A konkrét esetben az elsőfokú bíróság ezen elszámolási elveknek megfelelően járt el, és könyvszakértői és ingószakértői bizonyítást folytatott le az I.r. alperesnek a felperes tagsági jogviszonyának megszűnésekor fennálló vagyona értékének a meghatározására.

Az így beszerzett bizonyítékokat pedig az elsőfokú bíróság okszerűen, és helyesen értékelve állapította meg, hogy az I.r. alperes vagyonának az értéke 2006. november 2. napján összesen 11.420.000,- Ft volt.

Az alperesek fellebbezésükben kizárólag a készletek értékének a meghatározását vitatták ebből.

Teljes mértékben osztja az ítéletábra ebben a körben az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a beszerzett ingószakértői vélemény az ítékezés alapjául e körben nem szolgálhatott, mert nem volt megállapítható, hogy az I.r. alperes készletei kerültek-e ténylegesen értékelésre e szakvéleményben. Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bírósággal abban is, az alpereseknek kellett volna azt bizonyítaniuk, hogy az ingóforgalmi szakértőnek az I.r. alperes könyveiben szereplő ingóságokat (készleteket) mutatták be, és ezáltal az I.r. alperes készleteinek a forgalmi értéke ténylegesen kevesebb, mint a könyv szerinti értéke. Az alperesek azonban e körben az őket terhelő bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, és ezért az elsőfokú bíróság a készletek forgalmi értékének a bizonyítatlanságát helyesen értékelte a terhükre. Az I.r. alperes tulajdonában álló árukészlet beazonosíthatatlan volt, mert azokat a II.r. alperes tulajdonában álló másik cég raktárában tárolták, amely társaság ugyanolyan tevékenységet folytat, mint az I.r. alperes, és az alperesek az elsőfokú bíróság felhívása ellenére sem bizonyították, hogy az ingószakértőnek bemutatott készletek azonosak az I.r. alperes könyveiben és a beszerzési bizonylatokon szereplő készletekkel.

Ezért a készletek forgalmi értékének a hitelt érdemlő meghatározhatósága hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki az I.r. alperes vagyonának a forgalmi értékének a meghatározásakor az árukészlet könyv szerinti, a kirendelt könyvszakértő által meghatározott - 2006. november 2. napján fennálló - 11.077.000,- Ft összegű értékéből, és azt alappal fogadta el a teljes I.r. alperesi vagyon meghatározásakor.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy ennek körében a felperes helyesen hivatkozott arra is, az I.r. alperes 2006. március 31-i negyedéves főkönyvi kivonatát összevetve az I.r. alperes 2006. október 31-i fordulónappal készített főkönyvi kivonatával valóban az állapítható meg, hogy 2006. március 31-én az I.r. alperes pénztáregyenlege 8.196.336,- Ft volt, míg a tárgyi eszközök értéke 293.509,- Ft. Ehhez képest 2006. október 31-én az I.r. alperes pénztáregyenlege már csak 4.000,- Ft, míg a készletállomány értéke már 11.077.000,- Ft volt. Megállapítható tehát, hogy az I.r. alperes ezen időszak alatt az összes pénzeszközét eszközvásárlásba fektette. Amennyiben pedig az I.r. alperes 2006. március és júniusa között vásárolta meg a 2006. november 2-án rendelkezésére álló gyakorlatilag teljes árukészletét, akkor alappal nem hivatkozhatnak arra az alperesek, hogy ennek az árukészletnek az értéke - amit 11.000.000,- Ft-ért vásároltak piaci forgalomban - három hónap alatt olyan forgalmi értékvesztést szenvedett el, hogy az 2006. november 2-án már csak 2.700.000,- Ft-ot ért. Az I.r. alperes által eszközölt árukészlet beszerzése és a felperes tagsági jogviszonyának megszűnése közötti rövid (5-6 hónapos) idő eltelte is azt támasztja tehát alá, hogy az I.r. alperes árukészletének az értékét helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság annak a könyvszerinti (tehát beszerzési) értékén, a kellően alá nem támasztott ingóforgalmi szakértői vélemény helyett.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 254. § (3) bekezdés alapján - annak helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes alperesek a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni kötelesek a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes perköltségét. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéletábra a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a fellebbezési pertárgyérték alapulvételével bruttó 254.000.- forintban állapította meg. A II.r. alperest, mint az I.r. alperes beltágját mögöttes felelősség terheli az I.r. alperes tartozásáért, ezért a régi Gt. 81.§-a, 90.§-a, 97.§ (1) bekezdése, és a 101.§ (1) és (3) bekezdése alapján, a mögöttes felelőssége érintése nélkül, annak figyelembevételével marasztalta az I.r. alperest terhelő másodfokú perköltség megfizetésére.

Győr, 2012. évi március hó 28. napján

Dr. Lezsák József
a tanács elnöke

Dr.Bajnok István
előadó bíró

Dr.Vass Mária
bíró